



Lidt om uniformssagen og andre sager.

Hvordan gaar det med uniformsspørgsmaalet? Lyder det atter og atter naar man kommer ud omkring i afdelingerne, og ikke uden grund venter man, og har længe ventet, at høre nyt om denne sag.

Det er nu langt over 3 aar siden dette spørgsmaal blev rejst ved Vejle—Vandel—Grindsted Banen, hvor man havde faaet den geniale ide indenfor samme tjenestegren at tildele enkelte uniform, medens man pure nægtede at imødekomme dette naturlige og berettigede krav fra andre ligestillede funktionærers side.

Der blev afholdt forhandlings- og mæglingsmøde ved nævnte bane, og da der ikke kunne opnaas enighed, blev sagen derefter af forbundet sendt til afgørelse i fællesudvalget, hvor man tog den op til behandling. Da der imidlertid ikke kunne være megen tvivl om, hvordan denne sag ville udvikle sig, havde man i mellemtiden fra banernes side faaet den smukke tanke at foreslaa sagen stillet i bero, imod at fællesrepræsentationen nu ville gaa ind for et fælles ensartet uniformsreglement for samtlige baner, hvilket man fra forbundets side naturligvis maatte hilse med tilfredshed.

Udarbejdelse af et saadant reglement var allerede paabegyndt, og saa snart man var færdig hermed, ville der blive indkaldt til forhandling ved 6 af landets (nærmere betegnede) privatbaner, som da skulle være toneangivende for samtlige privatbaner.

Der blev afholdt baade forhandlings- og mæglingsmøder ved de 6 baner, uden at parterne kunne nærme sig hinanden, paa grund af, at banernes forslag viste sig at være fuldkommen uantagelig,

medens personaleorganisationernes repræsentanter stod fast paa kravet om ligestilling med Danske Statsbaners uniformstildeling.

For anden gang blev spørgsmaalet derfor indanket for vores domstol „Fællesudvalget“ med den forskel, at det denne gang var banerne, der først var mødt med forslag og saaledes havde initiativet.

Formanden resonerede heroverfor, at da parterne var saa langt fra hinanden, maatte man finde det formaalstjenligt at bearbejde de 2 modstaaende forslag i et underudvalg.

Der blev nedsat et saadant underudvalg, som i den mellemliggende tid har afholdt adskillige møder uden at kunne opnaa enighed. Det sidste af disse møder blev afholdt den 16. februar d. a. og resulterede i, at sagen atter maatte forelægges fællesudvalget, da det, trods energiske anstrengelser og en udmærket og upaaklagelig indsats fra underudvalgsformandens side, viste sig umuligt at opnaa et endeligt forlig. Men nu staar banerne som den anmeldende part og har som saadan juridisk ret til at trække sagen tilbage uden kendelse, hvilket man forøvrigt ogsaa har bebudet at ville gøre. Vi har da tilbage at faa afsagt kendelse i sagen fra Vejle som eneste resultat ud af en 3 aarig forhandling.

Naar man lægger mærke til, at det sidste møde i underudvalget blev afholdt den 16 februar, og at der endnu ikke, da disse linier skrives, (til trods for at der i fællesudvalget foreligger flere andre sager) er taget stilling til afholdelse af fællesudvalgsmøde, saa vil man maaske bedre kunne forstaa ude i medlemskredsen, at skylden for de forskellige sagers slytning og forhaling maa søges andre steder end indenfor organisationens rammer.

Naar jeg i denne forbindelse har nævnt „andre sager“, ja, saa er disse andre sager ogsaa førte forhandlinger med paafølgende resultatløs mægling.

Den forhandlingsvilje og forhandlingsaand, der efterhaanden er blevet dominerende hos vor ærede modpart, er af en saadan beskaffenhed, at den helt og fuldt gaar ind for en konstrueret nejpolitik. — Af en saadan beskaffenhed, at man endog nægter at respektere tidligere indgaaede overenskomster og tidligere afsagte kendelser.

Selv et krav om udnævnelse af 2 lokomotivfyrbødere til skinnebusførere, som banen indrømmer, at der var førertimer til, og som ikke ville koste banen 5 flade øre i merudgift at imødekomme, bliver blankt afvist.

Et andet krav om almindelig oprykning efter en forudgaaende afgang, for at bevare normativet og udfylde det ved baner værende førertimeantal, (der var fra begge parters side enighed om, at det fra personalet stillede krav i henhold til førertimeantallet var berettiget), kunne heller ikke imødekomes.

Saadanne sager, som endnu henstaar uafgjort, er jeg egentlig ikke interesseret i at omtale i vort fagblad, fordi det altid har været mit princip, at man bør tie, mens retten sidder, men naar man nu gang paa gang kun møder denne kyniske foragt for tidligere indgaaede overenskomster og regler, — manglende respekt, selv for kendelser afsagt i fællesudvalget, — bliver tvunget til at føre enhver sag, (den være sig nok saa rimelig), for fællesudvalget, og man tager dertil i betragtning, at der kan hengaa et tidsrum af over 3 aar, uden at en saadan sag bliver afgjort, saa maa det være paa tide, at medlemskredsen bliver gjort bekendt med forholdene, — bliver gjort bekendt med, at der maa være noget galt med vort retsmaskineri. — Det er paa tide at sende tankerne til de talstærke organisationer, som vi staar tilsluttede, og hvis samarbejde vi før har appelleret til. — Hvis den nuværende forhandlingsaand skal fortsættes, vil det blive nødvendigt i fremtiden at udnytte dette samarbejde i langt højere grad, og vi skal vide at finde midlerne hertil.

C. P. Einshøj.

Dieselmotoren

Ved indførelse af skinnebusser paa banerne, er de smaa dieselmotorer med stempelreguleret indsprøjtningssystem blevet aktuelt, derfor en lille skildring af Bosch indsprøjtningssystem. Brændstoffet tilføres fra tanken gennem rørledning til

grovfilter ved en fødepumpe, der er anbragt direkte paa indsprøjtningssystemet og drives fra dennes knastaksel. Ved fødepumpen er en haandpumpe hvormed man kan udlufte og fylde brændstof i finfilteret og indsprøjtningssystemet. Brændstoffet føres fra grovfilter til foroven i finfilteret, hvor det bliver presset gennem filteret til indsprøjtningssystemet. For at hindre skum og luftdannelse i at følge brændstoffet til indsprøjtningssystemet afledes en del af brændstoffet fra oven i filteret gennem en ventil og rørledning tilbage til tanken. Pumpestemplerne i indsprøjtningssystemet bevæges fra en fælles knastaksel, som ved kobling drives fra motoren. Koblingen er til at stille saaledes, at indsprøjtningens begyndelse kan indstilles som tænding ved en benzinmotor. Indsprøjtningens mængde reguleres ved tandstangen, der er i indgreb med tandhjul anbragt om alle pumpecylindre, og ved forskydning fra vacuumreguleringen kan dreje samtlige pumpestempler. Pumpestemplerne er forsynet med en udfræsning som en snækkeformet not og har en konstant slaglængde. Reguleringen af indsprøjtningens mængde forklares ved, at naar stemplet er i sin nederste stilling, fyldes cylinderen med brændstof gennem to aabninger i siden af cylinderen fra brændstofkammeret, ved den efterfølgende bevægelse opad vil en del af brændstoffet trykkes ud af aabningerne, indtil disse lukkes af stemplets øverste kant. Ved fortsat bevægelse presses brændstoffet gennem en kontraventil ud i staalrør til indsprøjtningssystemet i motorens cylinder, indtil trykket over stemplet udløses gennem den snækkeformet not i stemplet til den ene sideaabning i cylinderen. Ved hjælp af tandstangen, der styres af vacuumregulatoren, drejes stemplet, saaledes at udløsningen af trykket over stemplet i pumpeplanet, grundet den snækkeformede not, kan varieres, og der af brændstofmængden til motoren. Ved stopstilling er stemplet drejet saa langt, at den snækkeformede not er ud for den ene sideaabning i cylinderen fra begyndelsen af pumpeplanet, der kan da ikke opstaa tryk over stemplet og ingen indsprøjtning af brændstof til motoren. For indsprøjtningssystemet gælder det, at der absolut ikke maa være luft i nogen af de rørledninger, cylinder eller dele, der leder det under højt tryk værende brændstof til motoren. Luften vil nemlig under det høje tryk presses sammen og udvide sig ved hver indsprøjtning, saaledes at den skarpe afgrænsning ved begyndelse og slutningen af indsprøjtningen ligesom mængdeforholdet vil forstyrres og følgelig afstedkomme mangelfuld funktion. Vacuumregulatoren er monteret paa indsprøjtningssystemet, og den af undertrykket i motorens ind-

sugningsrør styret membrans ene side er sat i forbindelse med tandstangen, som regulerer stemplerne i pumpen og deraf indsprøjtningmængden, medens den anden side er belastet med en fjeder og ved hjælp af en rørledning til indsugningsrøret er underkastet undertrykket i indsugningsrøret. Foran rørledningens indførsel i indsugningsrøret er anbragt et spjæld, hvormed motoren reguleres. Virkemaaden er følgende; naar spjældet nærmer sig den lukkede stilling, vil der i indsugningsrøret mellem motor og spjæld herske et større vacuum, som gennem rørledningen forplanter sig til membranen og mod fjederens tryk trækker denne samt tandstangen for stemplerne i indsprøjtningpumpen tilbage, og dermed kun giver motoren en meget lille indsprøjtningmængde passende til tomgang. Efterhaanden som spjældet aabnes mere vil undertrykket mindskes, og membranen med tandstangen for stempelreguleringen vil af fjederen presses længere frem, altsaa større indsprøjtning med deraf følgende større trækraft. Der er ved en stopskruer sørget for, at spjældet i indsugningsrøret ikke kan lukkes helt, saa motoren til tomgang stadig kan faa indsugningsluft nok til den høje kompression, der er nødvendig for tænding.

P.

Dansk Lokomotivmands Forenings Kongres

i Aarhus den 8.—9. og 10. maj 1951.

Under smukke og stilfulde former aabnedes Dansk Lokomotivmands Forenings Kongres i Aarhus den 8. maj. Et første klasses orkester musicerede om morgenen ved de delegeredes og gæsternes ankomst.

Efter at foreningens formand, Greve Petersen, havde holdt en smuk indledningstale, og de i den sidste kongresperiode ved døden afgaaede kolleger var blevet mindet ligeledes ved smukke mindeord, fik de mange indbudte gæster lejlighed til at hilse paa kongressen, hvorefter man gik over til det egentlige kongresarbejde.

Paa grund af den begrænsede plads, ser vi os desværre ikke i stand til noget større referat af de 3 dages forhandlinger, men skal dog nedestaaende gengive en paa kongressen enstemmig vedtagen udtalelse, hvori det hedder:

„Om de nye tjenestetidsregler, som traadte i kraft 1. oktober 1949, fastslaar kongressen, at de desværre ikke har indfriet lokomotivpersonalets forventninger. Reglerne bliver af administrationen fortolket paa en for personalet ugunstig maade, og

kongressen protesterer mod disse inhumane fortolkninger, f. eks. vedrørende tilrettelægning af fri-dage under 40 timer. Kongressen forlanger i overensstemmelse med de forudsætninger, hvorunder personaleorganisationerne tiltraadte tjenestetidskommissionens betænkning, at en mere human fortolkning anvendes ved tilrettelægning af lokomotivpersonalets tjenester.

Ingen forringelse af lønreguleringen

I udtalelsen anerkendes hovedbestyrelsens arbejde, medens prisstigningerne beklages, fordi de forringer tjenestemændenes økonomi. Det henstilles til regering og rigsdag at begrænse de indenlandske prisstigninger mest muligt.

Derefter hedder det:

„I samme forbindelse kræver kongressen af den kommende hovedbestyrelse, at den under ingen form anerkender nogen forringende ændring i princippet om lønregulering i henhold til pristallet.

Kongressen takker De samvirkende Fagforbund og socialdemokratiet, fordi begge disse indflydesrige organisationer har stillet sig bag tjenestemændene i dette spørgsmaal.

Efter beretningens godkendelse forelagde hovedkasserer Kai Svendsen foreningens og „Lokomotivtidende“s regnskaber. De godkendtes enstemmigt paa samme maade som formandens beretning om bladet“.

En kendt og agtet kollegas tragiske hjemkomst til sin hustrus dødsleje

En dramatisk tildragelse fandt fornylig sted paa den sjællandske nordvestbane, fortæller „Jes“ i Holbæks Amtstidende. Kun en lille kreds af mennesker var indviet i den. Men til gengæld gjorde den vel saa meget stærkere indtryk.

En lokomotivfører fra København befandt sig paa banen mellem Kalundborg og Holbæk. Det var en af de store rejsedage. Der var to lokomotiver foran en lang togstamme, og denne lokomotivfører førte det forreste lokomotiv.

Lokomotivet blev spændt fra toget.

Pludselig tikkede telegraferne paa alle stationer paa strækningen. Lokomotivførerens kone havde ligget paa hospitalet i nogen tid. Hun var pludselig blevet meget syg og var døende. Toget blev stoppet i Mørkøv, og lokomotivføreren fik overrakt en ordre. Den lød paa at spænde lokomotivet fra og køre direkte til København.

Samtidig blev der gjort klar til gennemkørsel

paa alle stationer. Togene paa linjen blev hurtigst muligt dirigeret ind paa sidespor. Sporskifterne blev indstillet og hele linjen kontrolleret efter.

Et kapløb med døden var begyndt.

Og der stod saa personalet langs banen og ventede paa lokomotivet. Et kapløb med døden var begyndt. Der var nogle minutter, hvor alles tanker kun drejede sig om dette kapløb. Alt andet var indstillet og skubbet til side. De stod der og fulgte det frembrusende lokomotiv, fra det dukkede op et sted ude paa linjen og forsvandt i en hale af røg.

Det var overvældende for mange af dem, der stod og saa det. Deres tanker fulgte manden i lokomotivet, og deres ønsker var kun dette ene, at han skulle naa det. De kendte ham maaske ikke engang, og han kendte maaske ikke dem. Men der var et stærkt fællesskab til stede alligevel.

En ubrydelig enighed der materialiserede sig i dette rent tekniske at en hel bane stilledes til raadighed for ham, det gjaldt.

Derfor var det med vemod, personalet erfarede, at han ikke naaede det. Døden havde indhentet hans kone, før han saa hende endnu engang.

Personalialia.

Afdelingsformændenes opmærksomhed henledes paa naar nye medlemmer optages, da at sende deres fagforeningsbog, som skal være fremlidt smedeforbundet, samt deres tydelige postadresse til hovedkassereren.

Naar medlemmer flytter fra et sted til et andet, skal de til det stedlige postkontor anmelde deres nye postadresse.

Afdl. 44. Hillerød—Frederiksværk—Hundested.

P. lokomotivfører A. Jensen afgaaet ved døden den 18. april 1951.

Som afdelingsformand er fra 1. maj 1951 valgt lokomotivfyrbøder Axel Hansen. Adresse: Friborgvej 54, Hillerød.

Afdl. 40. Høng—Tølløse.

Maskinarbejder Paul Rasmussen er fra 1. april 1951 ansat som lokomotivfyrbøder og fra samme dato indmeldt i Dansk Lokomotivmands Forbund.

Afdl. 48. Lyngby—Nærum Jb.

Motorfører G. Larsen er fra 1. maj 1951 valgt til afdelingsformand. Adresse: Nærumvej 57, Lyngby.

Odense—Kjerteminde—Martofte Jb.

Det meddeles herved, at motorfører S. J. Lind, Odense, fra 1. april 1951 at regne, udnævnes til

motorfører i 12. lønningsklasse med lønningsanciennitet fra 1. april 1949.

Det meddeles herved, at motorfører M. L. Jensen, Odense, fra 1. april 1951 at regne, udnævnes til lokomotivfører i 11. lønningsklasse med lønningsanciennitet fra 1. april 1945.

Min hjerteligste tak

for alle de venlige hilsener jeg modtog fra gamle kammerater og tidligere kolleger paa min 75 aarsdag.

*Venlig hilsen
Jens Handberg.*

Fra en 3 maaneders studierejse i U. S. A.

(fortsat)

En aften var jeg deltager i et repræsentantskabsmøde i automobilarbejdernes afdeling i Detroit, ca. 300.000 medlemmer. Der skulle normalt være 3—400 repræsentanter, men da det var et frygteligt snevejr, var der kun mødt ca. 100 repræsentanter.

Som en speciel gæst var der en afdelingsformand fra en afdeling under A. F. L. Han fik ordet af formanden og omtalte en sag, som de havde med et firma, og han anmodede om støtte fra automobilarbejderne (C. I. O.) til at føre deres kamp til en heldig sejr.

Der blev enstemmigt vedtaget en udtalelse, der gik ud paa, at automobilarbejderne (C. I. O.) skulle gøre alle anstrengelser for hjælpe den nævnte afdeling af A. F. L. til en heldig afslutning paa deres sag imod arbejdsgiveren.

Jeg fik lejlighed til at holde en lille tale om Danmark, og efter mødet kom der en dansker hen til mig. Han var værktøjsmager paa en underafdeling under Chevrolet, hvor han havde været i 22 aar, og han tjente 2,35 doll. pr. time.

C. I. O. i Detroit havde et specielt oplysningsudvalg. Det var mest politisk propaganda. De afholdt en del sommerkursus af 2 ugers varighed rundt omkring i staten Michigan, der strækker sig helt op til den kanadiske grænse. Normalt trawlede de landet rundt paa den maade, at der blev afholdt møder af 3 timers varighed i de forskellige byer; i de større byer holdt de dog møder fredag aften og hele lørdagen.

Jeg besøgte smede og maskinarbejdernes afdeling i Detroit. Der var 2 afdelinger, men de talte tilsammen kun 2000 medlemmer. Afdelingsformanden fortalte mig, at der før 1935 havde været 20.000

medlemmer, men efter at C. I. O. var oprettet, var hovedparten af I. A. M.s medlemmer overgaaet til C. I. O. og A. F. L., der ogsaa havde metalarbejderafdelinger.

*

Derefter gik min tur til Pittsburg, og det var meningen, at jeg skulle have beset nogle staa-lværker, men det var lige i de dage, hvor byen var begravet i sne. Der var udkommanderet soldater til hjælp for at gøre vejene farbare, og al bilkørsel i den indre by var forbudt.

Staalarbejderne, der har ca. 1 mill. medlemmer, afholdt et møde med samtlige afdelingsformænd over hele landet. Det drejede sig om en ny lønoverenskomst for de kommende 2 aar. Præsident Murray forelagde forslaget, der ville give staalarbejderne en lønforhøjelse paa 16 cent pr. time for ialt 300.000 medlemmer, og saafremt forslaget blev vedtaget, ville det betyde, at andre firmaer ville gaa ind paa tilsvarende forhøjelser for de øvrige staalarbejdere. Forslaget blev af den 100 mand store forsamling enstemmigt vedtaget, og senere paa dagen havde jeg lejlighed til at lykønske præsident Murray med det fine resultat.

Den næste dag besøgte jeg maskinarbejdernes afdeling i Pittsburg. Der var ca. 2000 medlemmer, og formanden meddelte mig, at han i næste uge skulle til en forhandling med en større industri-virksomhed. Samtlige værktøjsmagere var her medlemmer af C. I. O. men da de var af den formening, at deres arbejds- og lønforhold ville blive bedre, saafremt de kun var dem selv som faglærte, havde de udtalt ønsket om at tilslutte sig I. A. M. Nu skulle de i første omgang stemme derom, og saafremt over 50 % af samtlige værktøjsmagere paa virksomheden stemte for indmeldelse i I. A. M., var disse i stand til at tage dem som medlemmer, men, sagde formanden, saa vil vi sikkert have en sag med C. I. O. angaaende forhandlingsretten. Hvilket resultat der blev af afstemningen og dens senere følger, er jeg ikke i stand til at udtale mig om.

Under min rejse i U. S. A. har jeg talt med adskillige fagforeningsfolk, og mange af disse var af den formening, at de faglærtes løn- arbejdsvilkaar ikke kunne varetages i tilstrækkelig grad af C. I. O., idet C. I. O. hovedsagelig var interesseret i, at de tillærte og ufaglærtes arbejds- og lønvilkaar blev forbedret, og ikke tog saa meget hensyn til de faglærtes arbejds- og lønvilkaar. Der var dog ogsaa mange, der var af den mening, at den organisationsform, som C. I. O. repræsenterede, var den eneste rigtige.

I Boston besøgte jeg en større virksomhed, Westing House. Der var beskæftiget ca. 2000 arbejdere. Overværkføreren var dansker, og jeg havde lejlighed til at bese hele virksomheden.

Lønningerne paa virksomheden var ret lave i forhold til de øvrige fabrikker, jeg havde besøgt i U. S. A. Lønnen varierede fra 1,40 til 1,80 doll. Der var enkelte arbejdere, der havde adgang til akkord.

Der var netop i disse dage valg af fastlønnede funktionærer indenfor afdelingen af I. A. M., og da deres egne forsamlingslokaler ikke var i stand til at rumme de mange deltagere i afstemningen, foregik denne i en stor mødesal i en privat bygning. Afstemningen ville strække sig over 4 dage, og man regnede med at faa en afstemningsprocent paa mellem 60 og 65.

Jeg besøgte Harvard University og en speciel afdeling, hvor der blev afholdt fagforeningskursus. Paa grund af de mange overenskomstforhandlinger og lign, var der desværre kun 10 deltagere paa omtalte fagforeningskursus, som varede i 3 maaneder. Kursuset var ved sin afslutning, og jeg havde en times interessant diskussion med de nævnte fagforeningsfolk om mine indtryk paa min rejse rundt til fagforeningerne i U. S. A., og om hvorledes fagbevægelsen i Danmark virkede, lærlingelovgivningen, alderdomsforsorgen m. m., — og selvfølgelig en større diskussion om nytten af Marshall-hjælpen til Europa.

*

I New York besøgte jeg maskinarbejdernes kontor, og der var netop en sag for The National Labor Relations Board. Det drejede sig om en større virksomhed, hvor I. A. M. havde faaet arbejderne organiseret, ialt 200 mand. Forbundet bestemte, at engangsafgiften skulle være 5 doll. pr. mand, men en enkelt af arbejderne havde tidligere været medlem af I. A. M., og han var derfor blevet afkrævet 25 doll. i indmeldelsesafgift. Sagen drejede sig nu om, hvorvidt dette krav paa 25 doll. af denne enkelte mand var i strid med Taft-Harley loven, og hovedkassereren for I. A. M. var indkaldt som vidne i sagen. Da det var en principiel sag, ville afgørelsen først falde 3—4 dage efter, og jeg fik ikke lejlighed til at høre resultatet, men efter hvad man kunne forstaa paa dommeren, ville forbundets fremgangsmaade blive godkendt.

En af mine danske venner arbejdede som rør-lægger, og jeg besøgte hans hjem i New Jersey. Han fortalte, at hans fagforening havde overenskomst med arbejdsgiverne om 35 timers arbejdsuge, og timefortjenesten var paa 2,99 doll. + en sygeforsikringsordning.

Indenfor samtlige bygningsarbejdere er det sjældent, at der findes, hvad vi her i Danmark benævner akkordarbejde. Det er altsammen timelønsarbejde, men de arbejder efter hans udtalelser med samme hurtighed, som vi her i Danmark arbejder paa akkord.

Paa grund af den store timefortjeneste har bygningshaandværkerne ingen feriebetaling.

Sociallovgivningen i U. S. A. I 1935 blev loven om arbejdsløshedsforsikring og alderspension vedtaget af regeringen, og indbetalingerne til folkepensionen begyndte den 1. januar 1937. Den var oprindelig kun beregnet for selve lønarbejderen, men i 1939 blev loven udvidet, saaledes at den ogsaa kom til at omfatte understøttelse til hans familie, baade medens han selv har alderspension og efter hans død. Der er foretaget en hel del ændringer i loven i tiden fra 1940 til 1950, og jeg skal i store træk redegøre for, hvorledes folkepensionen virker.

Samtlige arbejdsgivere skal i aarene 1951—53 betale $1\frac{1}{2}$ % af arbejdnernes løn til forsikringen, og arbejderne skal ligeledes betale $1\frac{1}{2}$ %, ialt 3 %. Disse bidrag vil i 1954 blive forhøjet til 2 % for henholdsvis arbejdsgiver og arbejder, i 1960 til $2\frac{1}{2}$ %, 1965 til 3 % og 1970 $3\frac{1}{4}$ % for henholdsvis arbejdsgivere og arbejdere, ialt $6\frac{1}{2}$ % af den samlede lønudbetaling, dog for tiden ikke af mere end 3.600 doll. pr. aar.

Der har ikke tidligere været adgang til, at selvstændige forretningsfolk kunne komme ind under forsikringen, men da loven blev ændret i 1950, fik ca. 10 mill. mennesker i Amerika ret til fra 1. januar 1951 at betale kontingent, der i perioden 1951—53 andrager $2\frac{1}{4}$ % af deres aarsindtægt, og indtil 1970 vil deres bidrag stige til $4\frac{7}{8}$ %.

Naar en arbejder, der f. eks. har konstant arbejde hele aaret, har faaet fradraget $1\frac{1}{2}$ % af sin indtægt, indtil han naar grænsen 3.600 doll., ophører indbetalingen for saavel ham som for arbejdsgiveren, og det betyder, at mange lønarbejdere i de sidste par maaneder af aaret er fritaget for at betale til forsikringen.

Pensionens størrelse er gennem aarene steget betydelig, og hvis vi forudsætter, at en arbejder har haft konstant arbejde siden 1. januar 1937 og indtil 1. januar 1951, og han i dette tidsrum har haft en gennemsnitsfortjeneste paa 105 doll. pr. maaned, og han nu, da han er 65 aar, vil have sin alderspension, saa er han berettiget til en maanedlig understøttelse paa 53 doll. Hvis fortjenesten gennemsnitlig havde andraget 200 doll. pr. maaned, ville han have ret til 64 doll. pr. maaned.

Saaframt der i ovennævnte 2 tilfælde var en

hustru paa 65 aar eller derover, ville de ovennævnte beløb være blevet forhøjet med 50 %. Der skal ikke svares skat af alderspension.

Alle modtagere af alderspension har ret til at have ekstraindtægter indtil 50 doll. pr. maaned, uden at det har fradrag til følge. Saaframt man er fyldt 75 aar, er der ingen begrænsning for, hvor store indtægter man maa have ved siden af alderspensionen.

Alderspensionens størrelse er afhængig af, hvor meget vedkommende har indbetalt til forsikringen (+ arbejdsgiverens bidrag, derfor bliver en arbejder, der har gjort værnepligt under den sidste verdenskrig (saakaldt veteran), godskrevet 160 doll. pr. maaned for hver maaned, han har været i militærtjenesten.

Alderspensionen for mand og kone kan højst andrage 120 doll. pr. maaned. Saaframt man efterlader sig enke og 2 børn, og man har haft en gennemsnitlig fortjeneste paa 300 doll. pr. maaned, vil man kunne opnaa lovens maksimum, nemlig 150 doll. pr. maaned.

Arbejdsløshedsunderstøttelse. Arbejdsløshedsforsikringen er oprettet som en statsforanstaltning, men hver enkelt af de 48 stater har sin egen lov, og jeg skal i store træk redegøre for de vigtigste bestemmelser.

Selve hovedloven foreskriver, at kun arbejdsgivere, der beskæftiger mere end 8 personer, er pligtige til at betale til arbejdsløshedsforsikringen, og bidraget andrager $1\frac{1}{2}$ % af arbejderens fortjeneste. Arbejderne skal ikke svare noget bidrag.

Mange stater er fremskridtsvenlige, og jeg skal her nævne følgende stater, der alle kræver i deres love, at saaframt en arbejdsgiver blot beskæftiger een arbejder, har arbejdsgiveren pligt til at indbetale til forsikringen: Alaska, Californien, Delaware, Colombia, Havaii, Maryland, Massachusetts, Minesota, Montana, Pennsylvania og Washington.

18 stater har maksimumsbestemmelsen, der siger, at arbejdsgiverne skal have over 8 arbejdere beskæftiget i over 20 uger, før arbejdsgiverne er pligtige til at indbetale bidrag til forsikringen. For de øvrige stater varierer antallet fra 1 til 8 mand.

Det er jo en stor ulempe ved loven, at ikke samtlige lønarbejdere kan komme under forsikringen, men efter alt at dømme, vil det ikke vare mange aar, inden dette er sket.

En arbejdsgiver har ret til at ansøge om at betale til forsikringen, selv om han kun har et par mand, og selv om statens love siger, at han kun er pligtig, naar han har beskæftiget over 8 mand, men en saadan ansøgning skal godkendes af myndighederne i vedkommende stat.

Arbejdere, der ikke har arbejdet paa en virksomhed, hvor der var pligt for arbejdsgiveren til at indbetale bidrag til arbejdsløshedsforsikringen, maa under arbejdsløshed henvende sig til andre offentlige myndigheder og anmode om hjælp.

Under min rejse i U. S. A. besøgte jeg adskillige arbejdsanvisningskontorer for at se, hvorledes arbejdsanvisningen foregik, og jeg kan fortælle følgende derom.

Understøttelsen varierer i de forskellige stater, men i de fleste af staterne ligger udbetalingen paa 22—25 doll. pr. uge. Enkelte stater yder dog børnetillæg, saaledes at maksimumsbeløbet stiger til 35—40 doll. pr. uge. Saavel understøttelsens størrelse, der er ens for gifte og ugifte, som varigheden af understøttelsesperioden afhænger af, hvor lang tid vedkommende har været i arbejde det forudgaaende regnskabsaar, og hvor stor hans fortjeneste har været i dette aar. Varigheden af understøttelsesperioden varierer i de forskellige stater, men hovedparten af staterne giver understøttelse i 20—26 uger indenfor et understøttelsesaar.

Saaframt en hustru har arbejdet som lønarbejder, og hun bliver arbejdsløs, har hun ligesom sin mand ret til at faa udbetalt understøttelse i overensstemmelse med hendes fortjeneste i det forudgaaende aar. Der betales ikke skat af arbejdsløshedsunderstøttelse.

I arbejdsministeriet i Washington fik jeg oplyst, at den gennemsnitlige ugentlige understøttelse til samtlige arbejdsløshedsforsikrede i U. S. A. for juni maaned 1950 androg 20,72 doll. pr. uge.

Jeg besøgte et større anvisningskontor i San Francisco. Det var ret moderne, et meget stort lokale, hvor saavel chefen havde sit skrivebord som alle medarbejderne. Amerikanerne gaar mere og mere bort fra de smaa lukkede kontorer og foretrækker store, aabne, lyse lokaler.

Ud for kontrolstedet holdt 12—14 biler, og disse tilhørte de arbejdsløse, der var til kontrol.

En af de arbejdsløse blev anvist arbejde, og vedkommende ekspedient sagde: De har vel selv bil? Men den arbejdsløse forklarede, at han havde laant vognen, og dette arbejdsforhold kom af denne grund ikke i stand. Afstanden fra bopælen til arbejdspladsen andrager meget ofte 10—15 miles, og det er derfor næsten en livsbetingelse for arbejderne, at de har en vogn. Der findes jo ogsaa i U. S. A. ca. 45 mill. biler.

Naar en arbejder melder sig arbejdsløs paa det offentlige arbejdsanvisningskontor, maa han udfylde et ret fyldigt spørgeskema, fødselsaar, højde, vægt, tidligere stilling, hvilke eksamner han har, om han er veteran, om han har nogen legemsfejl, og

meget andet. Jeg spurgte bestyreren, hvortil de skulle bruge oplysningen om hans højde og vægt, hvortil han svarede, at disse oplysninger var absolut nødvendige. Arbejdsgiverne gav udførlige oplysninger om arbejdets art, og det var derfor rart for anvisningskontoret at vide, om vedkommende egnede sig for det paagældende arbejde.

Naar vedkommende havde udfyldt sit skema, og han derefter kom til kontrol første gang, blev han indgaaende udspurgt om sine tidligere arbejdspladser, og han fik derefter besked paa, at kontrollen ville foregaa en gang om ugen. Saaframt anvisningskontoret kunne anvise ham arbejde, ville de skrive eller telefonere efter ham. Amerikanerne er af den mening, at det ville blive altfor dyr administration, saaframt de arbejdsløse skulle kontrolleres flere gange om ugen, og, sagde anvisningsbestyreren, alle vore arbejdsløse ved, at saaframt de begaar svig overfor arbejdsløshedsforsikringen, betyder det uvægerligt, at sagen indberettes til politiet, og der gives ret alvorlige straffe for den slags forseelser.

Saaframt der indenfor en industrigruppe var chance for, at der snart kunne komme arbejde, fik visse af de arbejdsløse meddelelse om, at de maatte møde til kontrol hver dag.

De arbejdsløse skal indenfor hvert understøttelsesaar gaa 6 karensdage. Naar disse er gaaet, har anvisningskontoret udregnet, hvor stor understøttelsen skal være pr. uge samt understøttelsens varighed, og der bliver saa udskrevet en slags checkhefte for det antal uger, vedkommende har krav paa. Naar medlemmet henter sin understøttelse, har personalet kun at skrive dato paa checken, og den arbejdsløse maa saa selv hente sine penge i en eller anden bank. Det er meget faa anvisningskontorer, der udbetaler understøttelsen i kontante penge.

Med hensyn til karenstiden siges der dog, at saaframt en arbejdsløs har gaaet karenstid indenfor de sidste 4 uger i slutningen af understøttelsesaaret, vil denne karenstid være fyldestgørende for det efterfølgende understøttelsesaar.

Jeg spurgte bestyreren, hvilke forholdsregler der foretages overfor de arbejdsløse, som f. eks. selv havde forladt deres arbejde eller nægtet at modtage anvist arbejde. Han oplyste, at saaframt en arbejder nægtede at modtage egnet arbejde, ville han miste sin understøttelse for mindst 1 uge, dog højst 3 uger. I henhold til bestemmelsen, om en arbejder var egnet til arbejdet, skulle man ved anvisningen tage hensyn til arbejdets art, hvilken indflydelse det havde paa hans helbred og moral, hans fysiske evner og tidligere arbejde, hans erfaring, hans

tidligere fortjeneste, længden af arbejdsløshedsperioden og hans mulighed for at sikre sig arbejde i nær fremtid i nærheden af sit hjem, men under alle forhold ville han ikke blive anvist arbejde i følgende tilfælde: 1) hvis arbejdet, som blev tilbudt, kun var ledigt, fordi der var en strejke eller lock-out, 2) hvis lønnen, arbejdstiden og andre arbejdsbetingelser var mindre favorable end tilsvarende arbejde indenfor samme omraade.

Saaframt en arbejder selv forlod sit arbejde, men grunden var undskyldelig, da ville vedkommende miste sin understøttelsesret for de følgende 3 uger i tilslutning til karensuger. Hvis arbejderen var blevet afskediget paa grund af graverende forhold, ville han miste sin understøttelsesret i fra 1 til 10 uger.

Enkelte stater har strengere bestemmelser, og andre stater igen har mildere bestemmelser; dette gælder særlig i tilfælde, hvor en arbejder selv har forladt sit arbejde. I staten Kentucky vil der ikke finde nogen diskvalificering sted for en mand, der frivilligt har forladt sit arbejde, saafremt arbejdsgiveren ikke senest 10 dage efter, at anvisningskontoret har gjort arbejdsgiveren opmærksom paa, at vedkommende har meldt sig arbejdsløs, har besvaret den af anvisningskontorets tilsendte meddelelse herom.

Saaframt en arbejdsløs er berettiget til en ugentlig understøttelse paa 25 doll., og han arbejder 1 dag og paa denne dag f. eks. tjener 13 doll., vil hans check blive reduceret med 10 doll., og han vil kun modtage 15 doll. Saaframt han tjener mere end 25 doll. i en uge, bortfalder hele understøttelsen.

Den ugentlige understøttelse er som tidligere omtalt ens for gifte og ugifte, og det betyder jo, at i forhold til os her i Danmark, vil den ugifte i Amerika procentvis faa mere i understøttelse end ugifte her i Danmark, og omvendt vil en gift mand her i Danmark procentvis have større understøttelse end den tilsvarende gifte arbejder i U. S. A.

Anvisningsbestyreren fortalte mig, at de arbejdsløse, saafremt kontoret ikke er i stand til at tilbyde dem arbejde, som regel faar lov til at være arbejdsløse i 6—8—10 uger, for at de arbejdsløse selv kan finde arbejde indenfor deres fag, men efter dette tidsrum vil anvisningskontoret gøre alt for at skaffe dem andet arbejde.

Paa næsten alle anvisningskontorer, som jeg besøgte, kunne man læse: „Husk at høflighed koster ingen penge“! Dette var til orientering for saavel ekspeditionspersonalet som for de arbejdsløse.

Skattebetalingen i U. S. A. I henhold til de gældende skattelove i U. S. A. er arbejdsgiverne pligtige til at foretage fradrag for skatten, naar arbejderne faar udbetalt deres lønninger, skat ved kilden.

Samtlige skatteborgere har et codenummer, der angiver, hvor mange fradrag vedkommende har ret til, og naar en arbejder paabegynder arbejde i en virksomhed, maa han fremvise codenumret, der angiver, hvilken gruppe han tilhører, og arbejdsgiveren vil fradrage hans skat i henhold hertil. Herudover fradrager arbejdsgiveren præmiebetalingen for alderspensionen, der andrager $1\frac{1}{2}$ % af arbejderens løn. Maksimum for 1 aar er dog $1\frac{1}{2}$ % af 3.600 doll. = 54 doll.

Den omtalte statsskat er ens over hele U. S. A., men herudover opkræves der af enkelte stater en særlig skat til vedkommende stat. I almindelighed bliver disse særskatter dog opkrævet i form af forbrugsskatter.

Forbrugsskatterne varierer fra 1—3 % i de forskellige stater. Der er dog ingen forbrugsskat paa fødevarer.

Herudover er der særlige skatter paa egen ejendom efter nogenlunde samme principper som her i landet.

(fortsættes)

Værn Vore Værdier:

Antallet af skorstensbrande er steget til det tredobbelte. Hold nøje opsyn med murværket og hold brandbare materialer i god afstand fra skorstene, røgkanaler og ildsteder.

Værn forsigtig med aaben ild — navnlig ved skære- og svejsearbejde eller brug af blæselampe.

Forbud mod tobaksrygning gælder baade for direktøren, gæsten, der er paa besøg, ansatte funktionærer og arbejdere — og ogsaa for fremmede haandværkere ude fra byen.

Over halvdelen af brandene opstaar paa grund af uforsigtighed og tankeløshed. De kunne undgaas ved mere omtanke og viljeanspændelse.

Anvend ikke tændstikker eller andet aabent lys i loftsrum, arkiver, modelkamre m. v. Brug elektrisk haandlampe eller lommelygte.